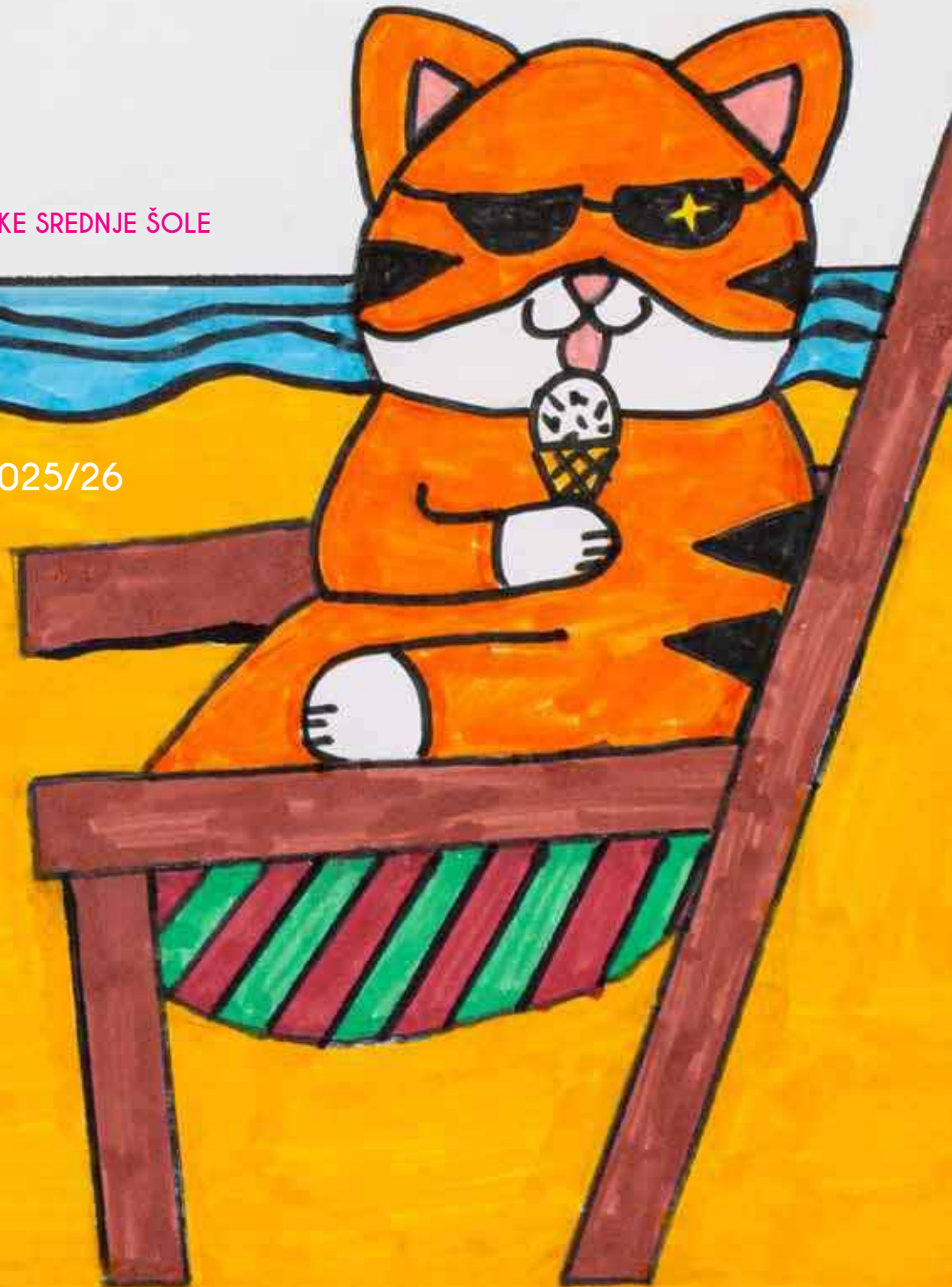

ŠMUKO

ŠOLSKI ČASOPIS PRVOSTOPENJSKE SREDNJE ŠOLE
IVANA TRINKA, GORICA

Številka: 2, šolsko leto 2025/26

ČASOPIS
SO PRIPRAVILI
IN UREDILI:

3NKO

ŠOLSKE ČASOPIS PRVOSTOPENSKE SREDNJE ŠOLE
IVANA TRINKA, GORICA

SODELUJOČI UČENCI:

Pontello Greta
Longo Jonathan
Fucilli Maria Vittoria
Marušič Nik
Venturini Emma
Pintar Mitja
Kovic Neva
Paoletti Nicoletti Lara
Klemše Vida
Gherghetta Adam
Garghetta Liam
Busolin Zeno
Prinčič Jan
Russo Leonardo
Brumat Greta
Korsič Mia
Kramar Polona
Mascaro Francesca
Valentinčič Rafael
Korté Albert
Kosič Peter
Visintin Feerico
Luca Macuz
Mitja Butkovič
Visintin Sara
Juretič Jasmin
Bianchini Guendalina
Flaiban Elia
Petrei Angela
Braione Ryan
Miatello Marco
Alen Devetak

Jacopo Vezzoli
Lorenzo Percovich
Enrico Rigonat
Koglot Jure
Marini Elia
Troncar Barbara
Zotter Sofia
Gherghetta Liam
Čotar Tomaž
Kogoj Ažbe Samuel
Čirkovič Sofija
Korečič Leila
Humar Leskovič Isabel
Pfeifer Nicole
Lorenzon Angy
Devetak Amy
Di Battista Sofija
Spazzapan Petra
Covacig David
Miklus Peter
Mompiani Camila
Attanasi Christian
Modolo Martina
Telesforo Petra
Braione Rafael
Vidmar Matteo
Čotar Tomaž
Perkon Rafael
Miklus Peter
Saksidad Gregorič
Isabel
Miklus Istinič Aleksander
Cotič Alex
Marsič Matej
Figelj Alena

ODGOVORNI PROFESORJI in UREDNIKI:

Polonca Berginc
Elena Bidini
Silvia Baglieri
Rafaela Brandolin

SODELUJOČI PROFESORJI:

Cristina Bednarich
Katja Bresciani
Nina Cociancich
Solange Degenhardt
Isabel Devetak
Blaž Jeklin
Tamara Peteani
Alja Slamič

ILUSTRACIJA NASLOVNICE:

Alena Figelj

GRAFIČNO OBLIKOVANJE

Špela Volčič

LEKTORIRANJE BESEDIL:

Slovenščina: Polonca Berginc
Nemščina: Elena Bidini
Angleščina: Silvia Baglieri
Italijanščina: Rafaela Brandolin

Ravnateljica: Lučka Križmančič
© Večstopenjska šola s slovenskim učnim jezikom v Gorici

Vse pravice pridržane.
Razmnoževanje ali distribucija brez dovoljenja je prepovedana.

DRUGA IZDAJA ČASOPISA 3NKO
Šolsko leto: 2025/2026

Število izvodov: 250
Tisk: GRAFICA GORIZIANA Sas

VEČSTOPENJSKA ŠOLA S SLOVENSKIM UČNIM JEZIKOM V GORICI
via/Ol. dei Grabizio, 38
34170 GORIZIA/GORICA
GOIC81200C@istruzione.it
www.icgorizia.net

Indice
Table of contents
Inhaltsverzeichnis

KAZALO

INTERVISTA A JANNIK SINNER	4
IZLET V KOBARID	5
POEZIJA	6
POSTER ZA MIR	7
ZELENI TEDEN V MURSKI SOBOTI	8 - 9
MY FAVOURITE PLACE	10 - 11
MOJA SANJSKA ŠOLA	12 - 13 - 14
POEZIJA	15
ERAZMUS PLUS	16 - 17
NA KRILIH LJUBEZNI	18 - 19
INTERVJUJI	20
IZZIV (DRŽAVE in ZASTAVE)	21
REBUSI in KRIŽANKE	22
WAS IST DEIN LIEBLINGMÄRCHEN?	23
SEZNAM KNJIG	24 - 25
POIŠČI GEOMETRIJSKA TELESA in KRIŽANKA	26
HOW WELL DO YOU KNOW THE UNITED KINGDOM	27
SIMULACIJA PPROCESA NA SODIŠČU	28 - 29
MOJI KONJIČKI	30 - 31
NAŠI LIKOVNI IZDELKI	32 - 33
ŠPORTNI DOSEŽKI	34 - 35
INTERVJU ŠPORTNIC & SICHERHEIT IM VERKEHR	36
LA MIA GITA A LUBIANA	37
IZLET V PADOVO	38
CALLIGRAMMA	39
RECEPT ZA MEHKI KRUH in OGLASI	40
ORRORI GRAMMATICALI	41
PUSTNE BESEDE	42
TELEFON ZA OTROKE IN MLADOSTNIKE	43

INTERVISTA A JANNIK SINNER

Jannik Sinner, all'età di 25 anni, è già considerato il più grande tennista italiano di tutti i tempi. È l'unico infatti, tra i nostri connazionali, ad aver raggiunto la prima posizione nella classifica mondiale ATP e ad aver vinto il prestigioso torneo di Wimbledon. L'ho incontrato di persona a Sesto Pusteria e gli ho fatto alcune domande.

Liam: Ciao Jannik, grazie per aver accettato di rispondere a questa intervista.

Jannik: Grazie a te per questa chiacchierata.

L: Come ci si sente ad essere il tennista italiano più forte della storia?

J: Sicuramente mi riempie d'orgoglio, ma sono ancora giovane e ho nuovi obiettivi da raggiungere.

L: Ad esempio vincere il Roland Garros, l'unico slam che ti manca?

J: Certo, ma anche vincere le Olimpiadi è un traguardo che vorrei raggiungere, oltre a tornare il numero uno al mondo visto che in questo momento il posto è occupato dal mio amico e rivale Carlos Alcaraz.

L: E come pensi di raggiungere tutti questi obiettivi?

J: Con l'unico modo che conosco, ovvero lavorando sodo, con impegno e dedizione. Per fortuna ho un fantastico team che mi assiste.

L: A proposito, come mai hai due allenatori?

J: Simone Vagnozzi si occupa degli allenamenti quotidiani e delle cose "di campo": tecnica, tattica e strategia di gara; Darren Cahill si occupa invece della parte motivazionale e del calendario annuale dei tornei. Insieme si completano a meraviglia.

L: Sono sicuro che ce la farai. Ma toglimi una curiosità, è vero che saresti potuto diventare un campione di sci?

J: Lo sci è stato il mio primo sport, visto che sono nato in un paesino di montagna, e da piccolo ho vinto molte gare. Ma me la cavavo anche a calcio. Alla fine però mi sono reso conto che avrei ottenuto risultati più concreti solo giocando a tennis.

L: Un'ultima domanda: come hai affrontato la falsa accusa di doping?

J: Con la sicurezza di chi sa di essere innocente e con il supporto della mia famiglia, che è sempre al mio fianco, anche se ovviamente avrei preferito evitare tutta la situazione.

L: Grazie Jannik, in bocca al lupo per la continuazione della tua incredibile carriera.

J: Grazie a te e viva il lupo.

IZLET V KOBARID

5. novembra ob osmih zjutraj smo se z avtobusom odpravili na izlet v Kobarid in na Kolovrat. Vozili smo se približno uro in pol do Kolovrata. Tam smo se razdelili v skupine, vsaka pa je imela svojega vodiča, ki nam je pripovedoval o prvi svetovni vojni.

Ta se je začela leta 1914, na tem območju pa je izbruhnila leta 1915. Tam je potekala tretja obrambna črta italijanske vojske. Ogledali smo si opazovalna mesta, strelske jarke, kaverne ter mitralješke in topniške položaje. Po vodenem pohodu smo malicali, nato pa smo se ponovno vkrcali na avtobus in se odpeljali do Kobarida, kjer smo si ogledali Kobariški muzej prve svetovne vojne. Tudi tukaj smo imeli voden ogled.

Ogledali smo si video projekcijo o tem, kako so Avstrijci zavzeli ozemlje Soške doline, nato pa še posnetek o prvi svetovni vojni, orodje in orožje, s katerim so se bojevali, slike druge soške bitke in še veliko drugega.

Po ogledu muzeja smo se peš odpravili po Križevem potu, ki ima 13 postaj, nato pa smo prišli do Kostnice italijanskih vojakov, kjer je danes pokopanih približno 3000 vojakov. Tam smo tudi kosili, potem pa smo se vrnili do avtobusa.

Nato smo se odpeljali do Vrsna, vasice, kjer se je rodil slovenski pesnik in duhovnik Simon Gregorčič. Rodil se je leta 1844 in umrl leta 1906. Bil je drugi izmed sedmih bratov. Zadnja leta svojega življenja je preživel v Gorici, kjer je tudi umrl.

Pokopan je na pokopališču pri Svetem Lovrencu. Na Vrsnem smo si ogledali njegovo rojstno hišo. Po ogledu hiše smo učenci prve skupine počakali, da je ogled končala še druga skupina, medtem pa smo si ogledali Gregorčičev slap, ki je najvišji slap na potoku Volarja, saj meri kar 88 metrov.

Nato smo se vrnili do druge skupine in skupaj odšli do avtobusa. Utrujeni smo se vozili še približno eno uro in prispeli pred šolo, kjer so nas že čakali naši starši.

ŠOLA V NARAVI V

MURSKI SOBOTI

Po dolgem potovanju iz Gorice do Murske Sobote smo končno prišli do doma. Komaj smo prišli, so nam obrazložili pravila, nato smo hitro pospravili svoje stvari. (...) V vsakem nadstropju je bila večnamenska soba ali »bunker«, v katerem smo se lahko srečali in igrali karte, saj je bilo srečevanje v sobah prepovedano...

Federico Visintin, 2. A

(...) Šli smo na sprehod do jezera, kjer smo se razdelili v skupine. Vrgli smo mrežo v vodo in nato jo izvlekli, da bi pogledali, kaj je bilo v njej. Raziskovali smo, dokler nismo ujeli kakšne majhne živalice, bilo jih je različnih vrst. Vsi smo se zabavali in se imeli lepo.

Alen Devetak, 2. B

Quando siamo arrivati,
Eravamo molto eccitati,
Dall'autobus siamo scesi
Tutti pronti anche se un po' tesi.

Murska Sobota abbiamo visitato,
Tante cose abbiamo comprato.
Le gambe ci fanno male
Perché il professor Jeklin
I počepi ci ha fatto fare.

Počepolandia abbiamo scoperto
Perché la porta di una camera abbiamo aperto...

Luca Macuz e Mitja Butkovic, 2. A

Do Murske Sobote smo živi prišli,
in polni sklec bomo odšli.
V bunkerju smo se družili
In s počepi začeli.
Film smo si zamudili,
ker kazni smo dobili.
V bunkerju smo počakali,
dokler kazni nismo dokončali.

Jacopo Viezzoli, 2. C

Obiskali smo tudi Murkosoboški muzej, ki se nahaja v starem mestnem gradu. Ogledali smo si prazgodovinsko prekmursko hišico (...) in na koncu smo tudi videli starinsko posebno kolo z 1.50 m visokim sedežem!

Enrico Rigonat, 2. C

Na zelenem tednu smo igrali tudi *disc golf* v Rakičanu. Najprej smo se razdelili v skupine. Vsaka skupina je prejela zemljevid, frizbije in razpredelnico za točke. Ko smo prišli do Rakičana, nam je učitelj Miha obrazložil pravila igre in način, kako metati frizbi. (...) Igra je potekala hitro in zabavno. Ko smo vsi končali, smo pomalicali in se vrnili v Dom. Zelo je bilo zabavno in zanimivo, saj še nikoli nisem igral *disc golfa*.

Lorenzo Percovich 2. C

MOJA SANJSKA ŠOLA

Sedaj obiskujem Prvostopenjsko srednjo šolo Ivana Trinkca. Naslednje leto bom šel na višjo šolo in se še nisem odločil, katero bi obiskoval. Opisal bom svojo sanjsko šolo. Izbral sem ta naslov, ker lahko napišem vse, kar si želim in kar mi je všeč.

Moja sanjska šola bi se imenovala Igralna in spalna šola. Potekala bi 5 dni v tednu in trajala samo 6 mesecev. Začela bi se ob 9. uri zjutraj in končala ob 13. uri. V to šolo, če se ti ne da, ti ne bi bilo treba iti. Pomislite, kako bi bilo lepo, da bi se v torek ali kateri koli drugi dan zbudili in si rekli: »Danes ne grem v šolo.« Bile bi 4 ure pouka, med katerimi bi lahko naredil premor, kadar bi si želel. Vse lekcije bi potekale v računalniški učilnici. Učili bi se, kako igrati videoigre, na primer Minecraft, Fortnite, Brawl Stars, Clash in druge. Gledali bi tudi filme. Vsak petek bi šli na izlet: enkrat smučat, drugič v vodni park, tretjič na morje ter na druge adrenalinske dejavnosti. Ta šola bi bila zelo lepa tudi zato, ker bi imela veliko stojnic s sladkorno peno in drugimi slaščicami. V tej šoli bi obstajale tudi domače naloge, na primer: kako premagati Ender Dragona v Minecraftu, zmagati deset tekem zapored v Fortniteu, priti do 20.000 pokalov v igri Brawl Stars in veliko drugih nalog v zvezi z videoigami.

Ne vem, zakaj bi nekdo odprl tako šolo. Vem pa, da bi jo obiskoval, če bi obstajala. Ta šola bi bila popolna zame tudi zato, ker bi mi dopuščala veliko prostega časa.

Peter M., 3.C

Nora Burgaretta 3. D

Imenujem se Barbara Tronkar in imam 13 let. Živim v Gorici in obiskujem Prvostopenjsko srednjo šolo Ivana Trinkca v Gorici, vendar se bom januarja morala odločiti za višjo šolo. Še nisem dokončno odločena, kam bom šla, vendar imam v mislih klasični licej ali znanstveni licej. Po mojem mnenju sem bolj naklonjena klasičnemu liceju, saj mi naravoslovni predmeti niso najbolj všeč. Raje imam predmete, kot so zgodovina, italijanščina, književnost in podobno.

Odločiti se moramo tudi, ali izbrati italijansko ali slovensko šolo. Jaz bom verjetno izbrala slovensko šolo. Prednost slovenske šole je, da po končani višji šoli slovenščina ti postane skoraj kot materni jezik, seveda če prihajaš iz italijansko govoreče družine. Poleg tega lahko dobiš več možnosti za zaposlitev, saj znaš en jezik več kot drugi. Slabost pa bi lahko bila ta, da nekateri profesorji premalo poudarjajo italijanščino, zato bi jo ob koncu višje šole morda znala slabše, kot če bi obiskovala italijansko šolo. Izbrala sem licej, ker nisem praktičen tip človeka. Ko bom končala višjo šolo, bom gotovo nadaljevala študij na univerzi. Po končanem klasičnem liceju bi se lahko vpisala na pravno fakulteto, medtem ko bi se po znanstvenem liceju lahko odločila za študij medicine ali veterine. Za študij medicine in veterine nisem prepričana, saj je veliko učenja in ne vem, ali bi me ta poklica res navdušila. Pravno fakulteto pa bi izbrala zato, ker bi rada postala odvetnica. Lani smo sodelovali pri projektu Sodišče, med katerim so nam odvetniki predstavili svoje delo. To me je zelo navdušilo. Še večji vtis name pa je naredil obisk sodišča, kjer smo lahko poslušali resnično sojenje. Zabavno je bilo tudi, ko smo izvedli simulacijo sodnega procesa po vsebini prebrane knjige. Ko sem bila majhna, sem želela postati veterinarica. Želela sem pomagati živalim. Vendar sem začela razmišljati, da bi v nekaterih hudih primerih morala tudi uspavati živali, za kar bi se počutila krivo, ker jih ne bi uspela rešiti.

Moja dokončna odločitev je, da bom izbrala klasični licej Primož Trubar v Gorici. Po njem bom gotovo študirala pravo, vendar je za izbiro univerze še veliko časa za razmislek.

Barbara T., 3. A

Moja sanjska šola je poklicna šola, in sicer kmetijska šola, ker mi je všeč delati in pomagati, saj ne maram lenariti. Izbral bi kmetijsko šolo, ker doma rad pomagam svojemu dedku na vrtu. Pozimi grem rad z njim tudi na mamina polja v Sovodnje ob Soči po drva za peč. To poletje sem doma pripravil vrt, kjer sem posadil svoj paradižnik, solato in bučke. Kmetijsko šolo bi obiskoval, ker bi si, ko bom velik, želel imeti svoje trte ter postati vinogradnik ali kmet z lastno kmetijo. Navdušenje za delo na kmetiji mi je vzbudil moj stric iz Sardinije. Kadar ga med poletjem obiščem, grem rad z njim nahraniti krave. Poklicno šolo bi izbral prav tako, ker bi lahko postal lesar ali električni tehnik, ki postavlja sončne panele. Lesarstvo mi je všeč, ker delaš z različnimi vrstami lesa in iz njega izdelava veliko uporabnih stvari, kot so mize in stoli. Električni tehnik pa bi rad postal, ker so lani električarji prišli k mojemu dedku postaviti sončne panele na streho hiše. Ko so delali, sem jih opazoval, kako so po strehi napeljevali električne kable. To delo bi tudi rad opravljal, ker mi je eden od delavcev povedal, da je električnih tehnikov zelo malo, zato so dobro plačani. To šolo bi izbral še posebej zato, ker bodo v prihodnjih letih takšni poklici zelo pomembni. V teh časih je postati vinogradnik zelo težko, saj so stroški in davki visoki. Kljub temu bi si želel delati v poklicu, kjer bi ustvarjal, pomagal drugim in delal z naravo ali sodobno tehnologijo. Zato je poklicna šola zame najboljša izbira.

David C., 3. C

Imenujem se Elia, star sem 12 let in obiskujem Prvostopenjsko srednjo šolo Ivana Trinka v Gorici. Šola, ki jo obiskujem, je zelo velika. Vanjo se je vpisalo veliko učencev. Tukaj sem spoznal veliko fantov in deklet, ki so zdaj moji prijatelji. Obiskujem 3. A razred in skupaj nas je v razredu 21, in sicer 11 fantov in 10 deklet. Moji najljubši predmeti so matematika, športna vzgoja in umetnost. Predmeti, ki mi niso všeč, pa so tehnologija, glasba, zgodovina in zemljepis.

Kam po srednji šoli, še nimam jasnih idej. Ne vem še, katero šolo bi obiskoval. Ker mi je všeč matematika, sem pomislil, da bi lahko obiskoval znanstveni licej. Tam se učijo veliko matematike in naravoslovja. Za nasvet sem vprašal tudi starše, saj me dobro poznajo. Svetovali so mi znanstveni licej, ker vedo, da mi je všeč matematika. Pomislil sem tudi na športni licej. Jaz treniram nogomet pri Pro Gorizia in na začetku sem želel obiskovati šolo tam, vendar so mi starši rekli, da je predaleč, ker je v Vidmu. Zato zdaj ne vem, katero šolo bi si želel obiskovati. Kmalu se bomo morali vpisati na višjo šolo, zato moram v teh mesecih dobro premisliti o tem.

Moja prva izbira bo verjetno znanstveni licej, čeprav se lahko želja s časom spremeni.

Do takrat bom razmišljal in si tudi ogledal druge šole, da se bom lažje odločil.

Elia M., 3. A

Leonardo Principito 3. C

Jaz sem Jure in obiskujem Prvostopenjsko srednjo šolo Ivana Trinka v Gorici. Sem že v tretjem razredu in vsa ta leta, od prvega razreda osnovne šole, si želim, da bi se šola spremenila.

Vsako leto se moje ideje spreminjajo, vendar mi je ena ostala v spominu že od prvega razreda, in sicer daljši vikend. Iz te želje je nastala tudi ideja, da bi se šola začela pozneje zjutraj. Vsako jutro se težko zbudim in moja mama mi pravi, da me niti top ne zbudi. Zato bi bila takšna šola v prid meni in moji ubogi mami. Daljše vikende bi si želel tudi zato, ker se zelo rad igram s prijatelji. Poleg tega imava z bratom tekme, zato bi se raje malo več časa spočil, kot pa šel naslednji dan utrujen v šolo. To so zame le minimalne želje, lepše in zabavnejše pa še prihajajo.

V moji sanjski šoli bi imeli učenci manj preverjanj. Omejitev bi bila največ tri preverjanja na teden. Učne ure ne bi trajale 50 minut, ampak samo 40 minut. Šolski dan pa bi trajal do 13. ure. Nekatere predmete bi ukinili, pri drugih pa bi zmanjšali ali povečali število ur na teden. Med predmeti, ki bi jih ukinili, je nemščina. Manj ur bi imeli italijanščino in glasbo. Več ur pa bi namenili telesni vzgoji, matematiki in angleščini. V šoli bi imeli moderno opremo, med katero spadajo zelo zmogljivi računalniki, različni laboratoriji in sodobne učilnice. V razredih ne bi imeli navadnih lesenih stolov in miz, ampak udobne oblazinjene stole in lepe marmorne mize. Imeli bi tudi veliko športnih dejavnosti, med katere spadajo različni turnirji in športni dnevi. Organizirali bi teke ter ekipne igre, kot so nogomet, košarka in odbojka. Profesor glasbe bi enkrat na dva meseca peljal učence na koncert, profesor športne vzgoje pa bi enkrat na mesec organiziral ogled nogometne, košarkarske ali druge športne tekme oziroma dirke. S profesorji zgodovine bi obiskovali muzeje.

Enkrat na leto bi na šolo prišla tudi znana osebnost, na primer The Rock, Erling Haaland ali kdo drug. Na zeleni teden pa ne bi šli samo v Slovenijo ali Italijo, ampak kamor koli po svetu, in sicer za cele štiri tedne.

To je moja sanjska šola, v kateri bi preživel večino svojega življenja. Pozabil sem povedati še nekaj. To je šola, v kateri se nikoli ne bi dolgočasil.

Jure K., 3. A

LA VITA

**LA VITA CORRE, INCIAMPA, RIPARTE,
FA GRANDI PIANI E POI LI SCORDA,
TI PROMETTE RISPOSTE PROFONDE,
MA SPESSO CAMBIA SOLO LA DOMANDA.**

**QUANTE STRADE PERCORRI,
SENZA SAPERE DAVVERO DOVE PORTANO?
QUANTE PAROLE DICI,
SENZA SENTIRE CIÒ CHE SIGNIFICANO?**

**IL TEMPO NON SI FERMA,
NON CHIEDE PERMESSO,
SCIVOLA VIA TRA LE DITA
COME SABBIA DEL DESERTO.**

**FORSE IL SEGRETO
NON È TROVARE RISPOSTE,
MA IMPARARE
A STARE NELLE DOMANDE.**

Poezija: Rafael Braione, 2. B
Risba: Alena Orzan, 3. C

ERASMUS+

IZMENJAVA V SEMIČU V BELI KRAJINI

Erasmus+ je projekt za izmenjavo učencev.

Naša šola je letos sodelovala v tem projektu.

Novembra sem bila skupaj s še trinajstimi dijaki prvih razredov izbrana za sodelovanje.

Na mrzlo ponedeljkovo jutro smo se z avtobusom, natovorjeni s kovčki, odpravili na pot v Semič v Belo krajino. Spremljali sta nas dve profesorici.

Po avtocesti smo se peljali mimo Ljubljane in po nekaj urah vožnje prispeli pred naš hotel.

Razdeljeni smo bili v sobe po trije učenci. Vsako jutro sta nas profesorici zbudili, pojedli smo zajtrk in se odpravili v semiško šolo. Tam smo sodelovali pri različnih dejavnostih. Videli smo najstarejšo lipo, staro kar 600 let, spoznali belokranjsko narodno nošo, uprizorili pesem Toneta Pavčka, pri uri umetnosti pa smo s tehniko monotipije ustvarjali jesenske liste. Odpravili smo se tudi na pohod do izvira Krupe. Najzanimivejša pa je bila ura robotike. Opazovali smo učence, ki vsak teden obiskujejo ta krožek, kako izdelujejo robote, ki se premikajo, ter s pomočjo računalnika programirajo microbite. To so majhne naprave z lučkami. Zelo razburljiva je bila tudi predstavitev vulkanov, ki so jih učenci tamkajšnje šole pripravili sami. Zbrali smo se zunaj, kjer so razstavili svoje vulkane. Učitelj jim je ukazal, naj jih enega za drugim »prižgejo«. Vulkanji so izbruhnili bele, oranžne in tudi rožnate pene. Največji, pozneje tudi zmagovalni vulkan, pa je izbruhnil veliko vroče pene, podobne zobni pasti. To je bilo zelo zabavno. Enega od večerov smo namenili igranju bowlinga. Igrali smo 1. A proti 1. B. To je bilo zelo zabavno in bo zagotovo vsem ostalo v spominu. Naslednji dan, ko bi morali bowling plačati, so nam odgovorni v hotelu povedali, da nam ga ni treba, ker smo bili zelo pridni.

Štirje dnevi v Semiču so prehitro minili in že smo pospravljali kovčke. Z avtobusom smo se vrnili nazaj v Gorico, polni novih izkušenj.

Vida Klemše 1. B

NA KRILIH LJUBEZNI LJUBEZEN POD ZVEZDNATIM NEBOM

Bilo je leto 1915 in Italija je komaj napovedala vojno Avstro-Ogrski. Stara sem 18 let in moja mati želi, da bi vsaj malo pomagala italijanskim vojakom. Zato sem se pozanimala in od danes naprej jim nosim hrano. Z materjo živiva v bližini fronte, ob soški fronti, zato je vojna zelo blizu nama. Danes je moj prvi dan. Ob štirih popoldne moram vojakom prinesiti točno določeno količino hrane.

Ko komaj pridem do vojaškega tabora, se mi zdi vse nerealno. Približa se mi starejši gospod in mi reče, naj mu sledim. Hodiva približno deset minut in končno prispeva do štaba. Tam zagledam mladega fanta. Videti je kot angel in oči se mu svetijo. Starejši gospod me pripelje k njemu in me prosi, naj poskrbim zanj. Fant me prijazno pozdravi, nato pa mi začne pripovedovati o svojem življenju. Ime mu je Matteo in star je dvajset let. Na skrivaj mi prizna, da ga je zelo strah. Čas je, da se vrnem domov. Ob njem se počutim zelo dobro. Mislím, da mi je všeč. Ko se starejši gospod vrne, me Matteo prime za roke in me poljubi. Ko prispem domov, ne počnem ničesar drugega, le mislim na njegov poljub. Prvič sem se zaljubila. Končno pride naslednji dan in ob isti uri se vrnem k vojakom. Ko me Matteo zagleda, me močno stisne k sebi. Z njim preživim dve uri, a zdi se mi, kot da sta minili le dve minuti. Ko se vrnem domov, odložim stvari in se nasmehnem. Mati me zaskrbljeno pogleda in mi pove zelo grdo novico. Ne bom smela več hoditi k vojakom, ker vojna postaja preveč nevarna. Hitro zbežim v svojo sobo in začnem jokati. Od tistega večera naprej ne spregovorim več z nikomer. Mattea zelo pogrešam in skrbi me zanj. Minevala so leta. Mislila sem, da je Matteo umrl. Vsak dan, tudi ko nočem, se mi pojavi v mislih.

Prišlo je leto 1918 in končno se je vojna končala. Odpeljem se do glavnega trga, kjer se vojaki ponovno srečujejo s svojimi družinami. Tam čakam eno uro, a o njem ni ne duha ne sluha. Žalostna se obrnem in želim oditi, ko nenadoma zagledam Mattea, ki šepajoč teče za menoj. Ustavim se in mu skočim v objem. On me poljubi in veselo se skupaj vrneva domov.

Camilla M., 3. C

Ko sem bila stara osem let, sem zaradi bolezni izgubila mamo. Živela sem sama z očetom in gospodinjo, ki je skrbelo zame. Oče je čez nekaj časa opazil, da sem pogosto osamljena in da potrebujem prijatelja, s katerim bi preživljala popoldneve. Zato je posvojil dečka iz sirotišnice. Otrok ni poznal svojega pravega imena, zato sem ga poimenovala Jakob. Bil je nepismen, zato sem ga naučila brati in pisati. Po nekaj tednih sva se hitro spoprijateljila in postala najboljša prijateljca. Največkrat sva popoldneve preživljala na travniku v bližini doma.

Nekega dne, ko sva se tam igrala, je prišla nevihta, zato sva se zatekla pod streho neke kočice, da se ne bi zmočila. Minile so ure, nato pa sva se spomnila, da je bil tisti večer slavnostni obrok za očetov rojstni dan. Ko sva se proti večeru vrnila domov, je bil oče na naju zelo jezen. Ko je začel kričati name, me je Jakob branil in stopil predme. Kasneje sem se povzpela v zgornje nadstropje kmetije, kjer je Jakob ponoči spal, in se mu zahvalila, da me je branil. On pa mi je zagotovil, da me bo vedno varoval. Minila so leta. Z Jakobom sva odrasla. Jakob je delal na kmetiji blizu doma, jaz pa sem spoznala gospoda Jamesa, ki je prihajal iz premožne družine. Naša družina je medtem postala revnejša. Kasneje sem spoznala, da je Jakob močno zaljubljen vame, saj me je bil vedno pripravljen braniti. Tudi sam mi je priznal, da čuti dolžnost, da skrbi zame. Ko sem bolje spoznala gospoda Jamesa, me je vprašal, ali bi se poročila z njim. Privolila sem, čeprav sem kmalu ugotovila, da sem v resnici zaljubljena v Jakoba. O tem sem se pogovorila s prijateljico in ji zaupala, da sem sprejela Jamesovo snubitev. To je Jakob slišal, zato je odšel. Nato pa sem prijateljici priznala, da ljubim Jakoba, a sva preveč revna, da bi se lahko poročila. Prijateljica mi je svetovala, naj poslušam svoje srce. Če bi ga res poslušala, se z Jamesom ne bi poročila. Tekla sem k Jakobu, da bi mu razodela svoja čustva, vendar so mi povedali, da je odjahal s konjem. Minila so leta in poročila sem se z gospodom Jamesom. Nekega dne pa sem se sprehajala po pašniku, kjer sva se nekoč z Jakobom igrala, in ga nenadoma zagledala. Jakob se je zelo spremenil in tudi obogatel. Stekla sem k njemu in ga močno objela. Razložila sem mu, kako so se stvari v resnici zgodile. Na koncu sva se poljubila.

Od takrat sva se srečevala vsak dan in oba sva bila znova zaljubljena. Nekega dne sem možu rekla, da bi rada odšla s prijateljico na zabavo. V resnici pa sva z Jakobom pripravila načrt, da bi pobegnili in se poročila. Skupaj sva zbežala na podeželje v Francijo. Tam sva zgradila hišo na pašniku, ki je bil podoben tistemu, na katerem sva se v otroštvu igrala. Poleti sva vsako noč preživela na travniku, strmela v zvezdnato nebo in obujala stare otroške spomine.

Sofia Z., 3. A